

הזקנה ועושה הנסים

מחזה אבסורד במערכה אחת על פי יצירות מאת דניאל הארמס

העיבוד הועלה על ידי תיאטרון "מלנקי"
בכורה: 2003, באמפי תיאטרון תמונע.

עיבוד: איגור ברזין ובוריס ינטין.
תרגום: רועי חן, © כל הזכויות לתרגום שמורות לרועי חן*
בימוי: איגור ברזין
תפאורה ותלבושות: פולינה אדמוב
מוסיקה: מיכאל גלוזמן
תאורה: מיכאל צ'רניבסקי

הנפשות הפועלות ושחקני מלנקי

סופר - דימה רוס
סאקרדון – מיכאל טפליצקי
זקנה – מיכאל גלוזמן
גברת – טניה סטולניץ / דינה לויין
נשים וגברים אחרים

* "אני אוהב לשבור לאנשים את הפרצוף", מאת דניאל הארמס, ספרית מעריב, 2003.

(שולחן כתיבה, הסופר מנסה להירדם ללא הצלחה)

הסופר:

חשק לעונג מתקתק
 רודף, רודף אותי
 ואני רץ, ריצה שקטה,
 כי מגפיי לא תואמים
 על דרך חלקה ארוץ,
 קשה, כמו טיפוס הרים.

חשק לעונג מתקתק
 רודף, רודף אותי
 ואני רץ, ריצה שקטה,
 עוצר לנוח כל הזמן
 על דרך זו אני נשכב
 ואז מהר מהר נרדם.

חשק לעונג מתקתק
 בחלומי רודף אותי
 ואני רץ, ריצה שקטה,
 הו כן! עלי לרוץ מהר
 אך העצלות רכה כצל
 כובלת תנועותיי, אני
 נשכב. יום תם ובא הליל
 מסיר הרהור מעל לבי.

שוב חשק עונג מתקתק
 בוער בי, משתלט עליי
 אני רץ, כל הלילה רץ
 עד שפורצת לעולם קרן של שמש
 וחלומי שורק בשוט
 ומחשבות מתערבלות ומייללות.
 ואז אני פקוח עיניים
 פוגש בבוקר.

(מופיעה זקנה)

סופר: מה השעה?

זקנה (מראה שעון): תסתכל.

סופר: אין כאן מחוגים.

זקנה: עכשיו רבע לשלוש בבוקר.

גברת: חי פעם איש ג'ינג'י שלא היו לו עיניים או אוזניים. גם שיערות לא היו לו, כך שקראו לו ג'ינג'י באופן רשמי.
 לדבר הוא לא היה מסוגל, משום שלא היה לו פה. אף - גם כן, לא היה לו.
 לא היה לו אפילו ידיים ורגליים. , גב לא היה לו בטן לא הייתה לו ושום קרביים לא היו לו. כלום לא היה! כך שלא ברור בכלל על מי מדובר!
 עדיף שלא נדבר עליו בכלל.

(מופיע סאקרדון)

סאקרדון: שלום.

סופר: צהריים טובים, סאקרדון.

סאקרדון: מה שלומך?

סופר: אני...

סאקרדון: אני אספר לך כיצד נולדתי, כיצד גדלתי, ואיך התגלו בי ניצני גאונות. נולדתי פעמיים. זה קרה כך: אבא התחתן עם אמא בשנת 1902. אבל אותי הביאו לעולם רק בשנת 1905, מפני שאבא רצה שהילד שלו יולד דווקא בחג המולד. אבא חישב שההפריה חייבת להתרחש באחד באפריל ורק בתאריך הזה הוא נכנס לאמא והציע לה לעשות ילד.
 בפעם הראשונה אבא נכנס לאמא באחד באפריל, בשנת 1903. אמא חיכתה זמן רב לרגע הזה ונורא שמחה, אבל אבא, ככל הנראה, היה במצב רוח מבודח ביותר, לא התאפק ואמר לאמא: "אחד באפריל!" אמא נורא נעלבה ובאותו יום לא הכניסה את אבא אליה. היה צריך לחכות עד לשנה הבאה.

ב-1904, באחד באפריל, אבא שוב רצה להכנס לאמא עם אותה הצעה, אבל אמא, שזכרה מה קרה בשנה שעברה, אמרה שהיא לא מעוניינת להיקלע למצב מטופש, ושוב אסרה על אבא להכנס. כמה שאבא לא כעס, כלום לא עזר. ורק לאחר שנה אבא הצליח לשכנע את אמא לעשות ילד.
 וכך, ההפריה שלי התרחשה באחד באפריל, בשנת 1905. ולמרות זאת, כל החישובים של אבא התגלו כמוטעים, כי יצא שאני פג ונולדתי ארבעה חודשים לפני הזמן. אבא כל כך כעס, שהמיילדת, שילדה אותי, נבהלה והתחילה לדחוף אותי חזרה. סטודנט לרפואה-צבאית שהיה במקום, טען שלדחוף אותי חזרה - זה חסר משמעות. ולמרות זאת דחפו אותי חזרה, אבל בדיעבד התברר שלדחוף - דחפו, אבל מרוב חיפזון- לא לשם. כאן התחילה מהומה אמיתית. אמא צועקת:
 "תנו לי את התינוק שלי!"

ועונים לה:

"התינוק שלך נמצא בתוכך."
 "איך זה?!- צועקת אמא- איך זה הילד בתוכי, אם רק הרגע ילדתי אותו!"
 "אבל- אומרים לאמא- אולי את טועה?"
 "מה זאת אומרת-, צועקת אמא- אני טועה?! איך אני יכולה לטעות?!
 ראיתי בעצמי, שהילד רק לפני רגע שכב כאן על הסדין!"
 "זה נכון-, אומרים לאמא-, אבל, יכול להיות שהוא זחל לאן שהוא."
 בקיצור, בעצמם לא ידעו מה לומר. ואמא שלי מתרגשת ודורשת את התינוק. הזמינו רופא מומחה. הרופא התבונן באמא שלי ומשך בכתפיו, אך לבסוף הרהר בדבר ונתן לה סם משלשל. אמא שלי התעוותה, וכך יצאתי לאוויר העולם בשנית. כאן אבא שוב כעס, אמר, לזה-אי אפשר לקרוא לידה, זה, בעצם, לא בן אדם, אלא עובר למחצה, וצריך או לדחוף אותו שוב חזרה, או להכניס לאינקובטור. והושיבו אותי באינקובטור...

סופר: אני עצמי נולדתי מקוויאר. כאן כמעט התרחשה אי-הבנה מצערת. נכנסתי לברך את הדוד שלי, זה היה בדיוק אחרי ההשרצה ואמא עדיין שכבה חולה. פתאום הוא רואה: עריסה מלאה בקוויאר. והדוד אהב לאכול. הוא מרח אותי על לחם וכבר מזג כוסית וודקה. למרבה המזל הספיקו לעצור אותו, הרבה זמן לקח אחר כך לאסוף אותי.

סאקרדון: ומה הרגשת במצב שכזה?

סופר: אם לומר את האמת, אני מתקשה להזכר: הרי הייתי חסר הכרה. אני רק יודע, שההורים שלי נמנעו לאורך זמן מלהעמיד אותי בפינה מפני שהייתי נדבק לקיר.

סאקרדון: הרבה זמן היית חסר הכרה?

סופר: עד סוף הלימודים.

סאקרדון: באינקובטור הייתי ארבעה חודשים. אני רק זוכר שהאינקובטור היה מזכוכית, עם מדחום. ישבתי באינקובטור על צמר גפן. יותר אני לא זוכר כלום. לאחר ארבעה חודשים הוציאו אותי מהאינקובטור. עשו זאת, אגב, בדיוק באחד בינואר בשנת 1906. וכך אני נולדתי, כביכול, בפעם השלישית. את יום ההולדת שלי חישובו החל מהאחד בינואר.

(מופיעים ילדים מגעילים)

סופר: הילדים המגעילים האלה לא נותנים לי לישון, היה טוב אם הם היו מתים. הייתי מדביק אותם בשיתוק ילדים, כדי שהם יפסיקו לזוז. הנה ההורים סוחבים אותם הביתה. הם שוכבים על המיטות שלהם ולא מסוגלים אפילו לאכול, כי הם לא מצליחים אפילו לפתוח את הפה. מאכילים אותם באופן מלאכותי. תוך שבוע השיתוק חולף, אבל הילדים כל כך חלשים, שהם

מוכרחים לשכב במיטה עוד חודש שלם. אחר כך הם מתחילים להבריא,
אבל אני שוב מכניס להם שיתוק ילדים, וכולם מתפגרים.

(הילדים נעלמים)

סופר: הייתי אצל חבר והוא הציג לי את הכוח שלו. אף פעם לא ראיתי שום דבר
דומה. זה כוח חייתי! התחלתי לפחד. חבר שלי הרים שולחן כתיבה. נדנד
אותו מצד לצד והשליך אותו למרחק של ארבעה מטרים.

סאקרדון: תכיר לי את החבר שלך - אני אתן לו גלולת מחקר.

סופר: ומה זה הגלולה הזאת שאתה מתכוון לתת לו?

סאקרדון: איזה גלולה? אני לא מתכוון לתת לו גלולה.

סופר: אבל אמרת בעצמך לפני רגע שאתה מתכוון לתת לו גלולה.

סאקרדון: לא, לא. אתה טועה. לא אמרתי שום דבר על שום גלולה.

סופר: פה אתה תסלח לי, אני שמעתי שאמרת גלולה.

סאקרדון: לא.

סופר: מה לא?

סאקרדון: לא אמרתי!

סופר: מי לא אמר?

סאקרדון: אתה לא אמרת.

סופר: מה לא אמרתי?

סאקרדון: לדעתי אתה לא סיימת לומר משהו.

סופר: אני לא מבין כלום. מה לא סיימתי לומר?

סאקרדון: סגנון הדיבור שלך מאוד טיפוסי. אתה בולע מילים, קוטע משפטים, ממהר
ומגמגם.

סופר: מתי אני גמגמתי? אני מדבר די חלק.

סאקרדון: זו בדיוק הטעות שלך. אתה רואה? מרוב לחץ אתה אפילו מתחיל להתכסות

- בכתמים אדומים. הידיים שלך כבר קפאו?
- סופר: לא. למה?
- סאקרדון: ככה. זאת ההשערה שלי. נדמה לי שכבר קשה לך לנשום. עדיף שתשב, אחרת יתכן שטיפול. הנה עכשיו תוכל לנוח.
- סופר: לשם מה כל זה?
- סאקרדון: ששש... אל תלחץ על מיתרי הקול. עכשיו אני אנסה להקל על הקיום שלך.
- סופר: דוקטור! אתה מפחיד אותי.
- סאקרדון: ידידי החביב! אני רוצה לעזור לך. הנה קח את זה. לבלוע!
- סופר: אוי! איכס! איזה טעם מתוק ודוחה! מה נתת לי?
- סאקרדון: זה בסדר, בסדר. תירגע. זה הטיפול הנכון.
- סופר: חם לי, נדמה שהכל הפך ירוק.
- סאקרדון: כן, כן, כן, ידידי החביב, עכשיו אתה תמות.
- סופר: מה אתה אומר? דוקטור! אוי, אני לא יכול יותר! דוקטור! מה נתת לי? אוי, דוקטור!
- סאקרדון: אתה בלעת את גלולת המחקר.
- סופר: הצילו. אוי. הצילו. אוי. תן לנשום. אוי... הציו...אוי. לנשום.
- סאקרדון: שותק. הפסיק לנשום. כלומר, כבר מת. מת, מבלי שימצא על פני האדמה תשובות לשאלותיו. כן, אנחנו הרופאים חייבים לחקור בצורה מקיפה את תופעת המוות.
- גברת: אדם צר צוואר נכנס לארגז, סגר אחריו את המכסה והתחיל להחנק.
- סופר: הנה, אני נחנק בארגז מפני שיש לי צוואר צר. מכסה הארגז סגור ומונע מהאוויר להגיע אלי. אני אחנק אבל אפילו אז, בכל זאת לא אפתח את מכסה הארגז. בהדרגה אני אתחיל לגווע. אני אצפה במאבק בין החיים למוות. במאבק הזה אשר יתרחש מיד, החיים יודעים את הדרך לניצחון: לשם כך החיים צריכים לגרום לידיי לפתוח את מכסה הארגז. עוד נראה- מי את מי? רק שיש ריח נורא של נפטלין. אם החיים ינצחו, אני אפזר טבק על הדברים בארגז... הנה, התחלנו: אני לא יכול לנשום יותר. אני אמות,

זה ברור! אין כבר דרך להנצל! ושום דבר נשגב לא עובר לי בראש. אני נחנק!...

אוי! מה זה? משהו קרה, אבל איני יכול להבין מה בדיוק. ראיתי משהו או שמעתי משהו!.. אוי! שוב פעם! אלוהים! אין לי אוויר. אני, ככל הנראה, גוסס...

ומה זה צריך להיות? למה אני שר? כנראה כואב לי הצוואר... אבל איפה הארגז?... למה אני רואה כל מה שנמצא בחדר שלי? אה, כן, מסתבר שאני שוכב על הרצפה! אבל איפה הארגז?"

מתחשק לי לישון אבל אני לא אשן! אני אקח נייר ונוצה ואתחיל לכתוב. אני מרגיש בתוכי כוח אדיר. אני אכתוב סיפור על עושה הנסים שחי בימנו ועושה נסים. הוא יודע שהוא עושה נסים ושהוא יכול לעשות כל נס שרק ירצה, אבל הוא לא עושה זאת. זורקים אותו מהדירה. הוא יודע, שהוא רק צריך להניף אצבע והדירה תשאר שלו, אבל הוא לא עושה זאת. הוא יוצא בכניעה מהדירה וחי מחוץ לעיר במחסן נטוש. הוא יכול להפוך את המחסן הישן הזה לבית לבנים נפלא, אבל הוא לא עושה זאת. הוא ממשיך להיות במחסן ולבסוף מת, מבלי שעשה בכל חייו אפילו נס אחד.

(פאזזה)

סאקרדון ימות מקנאה. הוא חושב, שאני לא מסוגל לכתוב משהו גאוני. מהר, מהר לעבודה! הלאה השינה, הלאה העצלות! אני אכתוב שמונה-עשרה שעות ברציפות! (מתרוצץ בחדר, מנופף בידיו, מעשן מקטרת, כותב ומדבר לעצמו). עושה הנסים היה גבוה... (יושב דקה ארוכה ולא כותב כלום). נורא מתחשק לי לאכול. (מחפש אוכל בסביבות השולחן).

(נקישה בדלת)

סופר: מי שם?

(דממה. הסופר פותח את הדלת. נכנסת הזקנה)

זקנה: הנה הגעתי.

(פאזזה)

זקנה: רד על הברכיים.

(הסופר יורד על הברכיים)

סופר: תגידי לי, באיזו זכות את נותנת הוראות בדירה שלי, ועוד מצווה עלי? אני בכלל לא רוצה לעמוד על הברכיים.

זקנה: לא צריך. עכשיו תשכב על הבטן ותתקע את הפנים ברצפה.

(הסופר נשכב. החדר הופך חשוך)

סאקרדון: כשאני רואה בן אדם מתחשק לי לשבור לו את הפרצוף. כמה נעים לרסק לבן אדם את הפרצוף!
 אני יושב בחדרי ולא עושה כלום.
 והנה, הגיע אלי אורח, הוא מתדפק על דלתי. אני אומר: "כנס בטובך!" הוא נכנס ואומר: "שלום לך! כמה נפלא שתפסתי אותך בבית!"
 ואני בתגובה-"בוף" ישר לפרצוף, ואחר כך מוסיף מגף למפשעה. האורח שלי משתטח על הרצפה בכאב נוראי, ואני עוד משחיל עקב לעין! כאילו – לא כל בא ברוך הבא!
 או, לפעמים, קורה כך: אני מציע לאורח לשתות ספלון תה. האורח מסכים, יושב אל השולחן, לוגם תה ומספר דבר מה. אני מעמיד פנים שאני מקשיב לו בעניין רב, מהנהן בראשי, נאנח, פוער עיניים בפליאה ומצחקק. האורח מוחמא מתשומת לבי, מתחיל להתנפח עוד ועוד.
 בנחת אני ממלא עד הסוף ספל במים רותחים ומשפריץ לאורח בפרצוף. האורח מזנק ממקומו ותופס את הפנים. ואני אומר לו- אין בנשמתי עוד טוב לב. תעוף מפה! ואני משליך את האורח החוצה.

(הסופר מתעורר בפחד)

סופר: אלוהים, הזקנה הזאת עדיין אצלי?

(ניגש אל הזקנה)

סופר: אני בזה הרגע זורק אותה מהחדר.

(מתקרב בחשיש ומחליט לדבר אתה)

סופר: שמעי, את נמצאת בחדר שלי. אני צריך לעבוד. אני מבקש ממך ללכת. מתה! בהמה! למה דווקא בחדר שלי? אני לא סובל גופות. עכשיו לך טפל בנבלה הזאת, לך תסביר למשטרה מה הזקנה הזאת עושה אצלי. תמונה מכווערת! אולי היא בכל זאת לא מתה? (נוגע בה) קר! מה אני אעשה? (עוצם עיניים ביאוש)

זקנה: ברגע שחלום בורח מאדם, והאדם שוכב על המיטה, מותח רגליו בטיפשיות ולצדו על השולחן מתקתק השעון והחלום בורח מהשעון, אז לאדם נדמה שלפניו נפרש חלון שחור ואדיר. ומן החלון אמורה לרחף נפש האדם האפרפרה, והגוף חסר החיים ישאר לשכב על המיטה, רגליו ימתחו בטיפשיות, והשעון ידנדן את הדנדון החרישי שלו, "הנה, עוד אדם נרדם" ובו ברגע יטרק החלון האדיר והשחור לגמרי.

סופר: (קם מהמיטה ומתחיל לחפש את הזקנה) אלוהים, הדברים שרואים בחלום!.. כלומר, כל זה היה חלום. אבל מתי הוא התחיל? האם בכלל היתה כאן זקנה? אולי גם זה היה חלום? כמה טוב שאין לי בחדר זקנה מתה, זאת אומרת שלא צריך לגשת למשטרה ולטפל בגופה. כמה זמן ישנתי?

(רואה את הזקנה שוכבת על הרצפה)

בהמה!

(בועט לזקנה בסנטר. מתיישב על הכורסא ומעשן מקטרת)

עכשיו יעבירו את העניין שלי למחלקת חיפוש נעדרים והחוקרים
האנלפביתים יאשימו אותי ברצח. וכאן עוד עניין הבעיטה עם המגף.

(מתקרב לזקנה ומביט בפניה)

לא, אין סיבה להטפל אליי. אולי, הזקנה, נתקלה במשהו עוד בזמן שהיתה
חיה.

(מתהלך בחדר)

לעזאזל, מת מרעב. אני פשוט רועד מרוב רעב.
צריך לאכול! כך המחשבות יתבהרו ואני אוכל להבין מה אני עושה עם
הבהמה הזאת.

(תור לחנות)

גברת: סליחה, אדון. איזו חוצפה! אני אקרא למשטרה, חלאה, פסולת, טינופת,
פג!

סופר: (נעמד בתור) מי אחרון בתור? מי אחרון?

גברת: פשוט חוצפה וחרפה איך שאנשים נדחפים לתור. נכון?

סופר: סלחי לי, אבל זה לא מזיז לי.

גברת: איך לא מזיז לך? הרי אתה בעצמך מתעכב בגלל התור.

(פאוזה)

גברת: זה לא עניין לגברים לעמוד בתור ללחם...

סופר: ללחם ונקניק.

גברת: צר לי עליך. אתה נאלץ לעמוד כאן. אם כן אתה רווק?

סופר: כן, רווק.

גברת: התור! אולי אני אקנה לך כל מה שאתה צריך ואתה תחכה לי בחוץ.

סופר: זה מאוד נחמד מצדך, אבל, באמת, אני יכול בעצמי.

גברת: לא, לא. מה התכוונת לקנות?

סופר: אני... את מבינה, אני התכוונתי לקנות לחם שחור ונקניק.

גברת: יופי. תישאר כאן. נתחשבן אחר כך!

סופר: תופרת את. זו שטות גמורה

הכוס שלך נעים נורא

הוא ריחני כל כך ולח

אחר יביט, יצעק, יגנח

יסתום האף וכך יברח.

ידו עוד רטובה כולה,

האם יחזור? - זו שאלה.

דבר לא נעשה פתאום.

המיץ שלך - פשוט חלום.

חושבת את שזה איום

אני מוכן לך ללקק ושוב למצוץ מהתחלה

ת'כוס לבלוע בלי הפסק עד שתופיע לי בחילה.

גברת: (מושיטה לסופר את המצרכים) מקטרת? אתה מעשן מקטרת?

סופר: תודה רבה לך, אני אסיר תודה.

גברת: אתה, אם כן, הולך בעצמך לקנות לחם?

סופר: לא רק לחם, אני קונה לעצמי הכל.

גברת: ואיפה אתה אוכל ארוחת-צוהריים?

סופר: בדרך כלל אני מכין לעצמי, ולפעמים אני הולך לבאר.

גברת: אתה אוהב בירה?

סופר: לא, אני אוהב וודקה.

גברת: גם אני אוהבת וודקה.

סופר: את אוהבת וודקה? כמה נפלא! הייתי רוצה לשתות איתך מתישהו.

גברת: גם אני הייתי רוצה לשתות איתך וודקה.

סופר: סליחה, אפשר לשאול אותך משהו?

גברת (מסמיקה): כמובן, תשאל.

סופר: טוב, אני אשאל. את מאמינה באלוהים?

גברת (נדהמת): באלוהים? למה לא? איש אחד שכב לישון דתי, והתעורר חילוני. למרבה המזל בחדרו של האיש היה משקל רפואי עשרוני, וכך האיש הזה יכול היה באופן קבוע, מידי יום, בבוקר ובערב לשקול את עצמו. וכך, עם ערב, בשכבו לישון, האיש שקל את עצמו וגילה שהוא שוקל שישים ושמונה קילוגרם ועשרים גרם. ולמחרת בבוקר, כשהתעורר חילוני, האיש שקל את עצמו שוב וגילה שהוא שוקל בסך הכל 68 קילוגרם ו-12 גרם. מכאן ש... -החליט האיש הזה- האמונה שלי שקלה בערך שמונה גרם.

סופר: זה ממש מרתק! מה דעתך, אולי נקנה וודקה ונלך אליי.

גברת (בלהט): למה לא.

סופר: אני גר לא רחוק מכאן.

גברת: אני מסכימה!

סופר: אז אני הולך לקנות וודקה. חכי לי כאן.

גברת: ראיתי סרט מאוד מעניין על בחור צעיר אחד שהתאהב בעלמה צעירה אחת והעלמה הצעירה הזו התאהבה בבחור צעיר אחר, והבחור הצעיר הזה התאהב בעלמה צעירה אחרת, והעלמה הצעירה הזו התאהבה, כמובן, בבחור צעיר אחר, אשר אהב לא אותה, אלא עלמה צעירה אחרת. ולפתע העלמה הצעירה הזו, מתחלקת לפתח הביוב וסודקת לעצמה את עמוד השדרה. אך כשהיא כבר מבריאה לגמרי, היא לפתע מצטננת ומתפגרת. אז הבחור הצעיר שמאוהב בה מתאבד בירייה מאקדח. אז העלמה הצעירה שמאוהבת בבחור הצעיר הזה, קופצת תחת גלגלי הרכבת. אז הבחור הצעיר שמאוהב בעלמה הצעירה הזו מטפס מרוב צער על עמוד חשמל, ומתחשמל למוות. אז העלמה הצעירה שמאוהבת בבחור הצעיר הזה זוללת זכוכית מרוסקת ומתה מפגיעה במעיים. אז הבחור הצעיר שמאוהב בעלמה הצעירה הזו בורח לאמריקה והופך לשתין בכזו דרגה שהוא צריך למכור את החליפה האחרונה שלו. ומכיוון שאין לו חליפה הוא מחויב לשכב במיטה וחוטף פחסת ובעקבות הפחסת- מת.

סופר: מת? מת! אלוהים! הרי בחדר שלי שוכבת זקנה מתה! בהמה! (בורח מהגברת)

- גברת: משוגע!
- (מופיע סאקרדון)
- סופר: עוקבים אחריי.
- סאקרדון: מי עוקב אחריך?
- סופר: גברת אחת. (פאוזה) הכרתי אותה במאפייה וישר התאהבתי בה.
- סאקרדון: נאה?
- סופר: כן, לטעמי. (פאוזה) היא הסכימה לבוא אליי לשתות וודקה. נכנסנו לחנות, אבל הייתי חייב להסתלק מהחנות בשקט.
- סאקרדון: למה? לא הספיק לך הכסף?
- סופר: לא, בסוף מצאתי כמה גרושים, אבל נזכרתי שאני לא יכול להכניס אותה לחדר שלי.
- סאקרדון: למה, הייתה גברת אחרת בחדר שלך?
- סופר: כן, אפשר לומר שבחדר שלי נמצאת גברת אחרת. עכשיו אני לא יכול להכניס אף אחד לחדר שלי.
- סאקרדון: תתחתן. תוכל להזמין אותי כל יום לארוחה.
- סופר: לא, עם הגברת הזאת אני לא מתחתן.
- סאקרדון: אז תתחתן עם זאת מהחנות.
- סופר: למה אתה כל כך רוצה לחתן אותי פתאום?
- סאקרדון: מה רע?
- סופר: איך אתה מתייחס לגופות?
- סאקרדון: באופן שלילי. אני פוחד מהן.
- סופר: כן, גם אני לא סובל גופות. תעמיד מולי גופה ואם היא לא קרובת משפחה שלי, אני אומר לך, אני מכניס לה בעיטה.

- סאקרדון: לא יפה לבעוט במתים.
- סופר: הייתי מכניס לה מגף לפנים. לא סובל גופות וילדים.
- סאקרדון: כן, ילדים זה זוועה.
- סופר: מה לדעתך יותר גרוע: גופות או ילדים?
- סאקרדון: ילדים, הייתי אומר, גרועים יותר. הם מפריעים לעיתים קרובות יותר. וגופות, בכל זאת, לא מתערבות בחיים שלנו.
- סופר: מתערבות! (פאזזה) אני רוצה לשאול אותך. אתה מאמין באלוהים?
- סאקרדון: יש שאלות לא הגונות. זה לא הגון לבקש ממישהו 50 רובל, אם רק הרגע ראית שהוא הכניס לכיס 200. זה עניינו: לתת לך כסף או לסרב. והדרך הנעימה והנוחה ביותר לסרב - היא לשקר שאין לו כסף. אבל אתה כבר ראית שיש לו כסף, וכך שללת ממנו את האפשרות לשקר לך בדרך נוחה ונעימה. שללת ממנו את זכות הבחירה, וזאת חזירות. זה מעשה לא הוגן וחסר טאקט. ולשאול מישהו: "אתה מאמין באלוהים?" - זה גם שאלה לא הגנה וחסר טאקט.
- סופר: טוב, זה דבר שונה לחלוטין.
- סאקרדון: אני לא משווה.
- סופר: טוב, נעזוב את זה. סלח לי בבקשה, שהצגתי בפניך שאלה כל כך לא הגונה וחסרת טאקט.
- סאקרדון: בבקשה, בסך הכל סירבתי לענות לך.
- סופר: אולי הזקנה נעלמה פתאום? אני אכנס לחדר, והזקנה לא שם. אלוהים! אולי יש ניסים בעולם!?
- (הסופר נכנס לביתו ורואה את הזקנה, זוחלת לקראתו. הסופר טורק את הדלת בצרחה)
- סופר: אי אפשר פשוט לעמוד כך. להתפרץ לחדר ולרסק לזקנה הזאת את הגולגולת - זה מה שצריך לעשות. לתפוס פטיש, להתפרץ לחדר ובום!
- (פאזזה)
- קולו הפנימי של הסופר: המתים או... המנוחים - זה עם תפל. לשווא מכנים אותם מנוחים, היה נכון יותר-חסרי מנוחה. צריך לדאוג להם כל הזמן. תשאלו כל שומר בחדר-מתים. למה אתם חושבים שהוא בכלל שם? רק מסיבה אחת:

לשמור שהמנוחים לא יזחלו החוצה. יש בנושא מקרים משונים. מנוח אחד, בזמן שהשומר התרחץ בפקודת ההנהלה, זחל החוצה מחדר המתים לתוך תא חיטוי ואכל ערמה של סדינים. האחראים על החיטוי כסחו למנוח את הצורה, אבל בכל זאת היו צריכים לשלם מכיסם על הסדינים ההרוסים. מנוח אחר זחל למחלקת היולדות וכל כך הבהיל אותן שיולדת אחת מיד הפילה, והמנוח זינק על העובר וזלל אותו בתאוה. וכשהאחות האמיצה הכתה בכיסא בגבו של המנוח, הוא נשך אותה ודקות ספורות לאחר מכן היא נפטרה מהרעלה. כן, המנוחים - יצורים מרושעים, וכשהם באזור - כדאי לעמוד על המשמר.

סופר: רגע! אתה מדבר שטויות. מנוחים לא מסוגלים לזוז.

קול פנימי: היכנס בבקשה לחדר שלך, שבו נמצאת, כפי שאתה טוען, מנוחה שלא מסוגלת לזוז.

סופר: אני אכנס!

קול פנימי: נסה.

(הסופר תופס מחבט קרוקט ומתפרץ לחדר. הזקנה שוכבת על הרצפה)

סופר: עכשיו אנחנו נסגור איתך חשבון. ולאחר מכן אני אעמוד ימים שלמים ליד המאפיה כדי לפגוש את הגברת המקסימה ההיא!

(חלום)

סאקרדון (מנתר אל הגברת): הרשי-נא!

גברת: הפסק נא!

סאקרדון: הרשי נא!

גברת (הודפת אותו ברגליה): רחק-נא!

סאקרדון (תופס בידיים): פעם אחת!

גברת (הודפת אותו ברגליה): לך! לך!

סאקרדון: רק מספר אחד!

(הגברת גועה, כאומרת "לא")

סאקרדון: מספר! מספר אחד!

(הגברת מגלגלת את עיניה)

סאקרדון: (נע בחיפזון, שולח את ידו לכלי שלו ופתאום, מתברר שהוא לא מוצא אותו)
רק עוד רגע! שנייה, שנייה! (מגשש במכנסיים בידיו)
לעזאזל! חתיכת סיפור!

גברת: מה קרה?

סאקרדון: הממ... (מביט באכזבה לצדדים)

(הגברת נעלמת. הסופר מתעורר. הכורסא ריקה מאדם)

(הסופר עוטף את הזקנה בסדין, מכניס אותה למזוודה וסוגר את המכסה)

סופר:

ימים, חולפים, חוזרים, ושוב
חולפים, חול עף, נהר צוחק.
אישה לבעלה תשוב
כולה שיבה, ראשה רועד.

ועין בוכייה אזי
תביט סביב נוגה, דמומה.
הלב, עייף לחיות, אולי
ימצא שלוה באדמה.

זקנה, היכן שחור שערך,
קלילות גופך, הליכתך?
היכן קולך המהפנט
טבעת, חרב ואבנט?

אינך עוד יכולה לשאת
ימים חולפים, עוברים, שבים,
אל החורשה, לכי כעת,
שכבי שם קצת ותרקבי.

הגיע הזמן לצאת לדרך!

(הסופר דוחף את הזקנה למזוודה ויוצא לדרך. מופיעה הגברת)

גברת: אה, זה אתה, לאן נעלמת?

סופר: אני חייב לך כסף עבור הלחם והנקניק.

- גברת: שטויות!
- סופר: אני מתחנן בפניך, תרשי לי להשאר אצלך ארבעה-חמישה לילות.
- גברת: כמובן, בוא נלך מיד. מה זה המזוודה הזאת?
- סופר: אני צריך להעביר לדודה שלי כמה מצעים. אבל אפשר גם אחר כך. (בבית הגברת, פאזזה) יש לך גרביונים מקסימים.
- גברת: הגרביונים שלי מוצאים חן בעיניך?
- סופר: הו כן. מאוד.
- גברת: מדוע הגרביונים שלי מוצאים חן בעיניך?
- סופר: הם מאוד חלקים.
- גברת: אתה רואה כמה שהם גבוהים?
- סופר: אוי, כן, כן.
- גברת: אבל כאן הם כבר מסתיימים. כאן כבר מתחילה רגל עירומה.
- סופר: אוי, איזו רגל.
- גברת: הרגליים שלי שמנות והשוקיים שלי נורא רחבות.
- סופר: תראי לי.
- גברת: אסור, אני בלי תחתונים.
- (הסופר יורד על ברכיו לפנייה)
- גברת: למה ירדת על הברכיים?
- (הסופר מנשק את רגלה מעט מעל הגרביון)
- סופר: זה למה.
- גברת: מדוע אתה מרים את החצאית שלי? הרי אמרתי לך: אני בלי תחתונים.

(אבל הסופר בכל זאת מרים את החצאית)

סופר: זה בסדר, זה כלום.

גברת: מה זאת אומרת כלום?

(לפתע נשמעת דפיקה בדלת. הגברת מושכת במהירות את החצאית כלפי מטה. והסופר קם מהרצפה וניגש לחלון)

גברת: מי שם?

(נכנס איש במעיל שחור - סאקרדון - במגפיים גבוהים)

איש בשחור (לגברת): שם משפחה?

גברת: מאזר.

איש בשחור: שם משפחה?

סופר: שם המשפחה שלי – סופר.

איש (לסופר): אתה נושא נשק?

סופר: לא.

איש בשחור: קחי את המעיל שלך, תצטרכי לבוא אתי.

גברת: אבל אני צריכה להחליף בגדים.

איש בשחור: לא.

גברת: אבל אני צריכה לשים על עצמי משהו.

איש בשחור: לא.

גברת (לסופר): להתראות.

איש בשחור: הדיבורים אסורים. החוצה.

(יוצאים)

סופר:

אלוהים בעיצומו של היום
 נפלה עליי פתאום עצלות.
 הרשה לי לשכב ולישון אלוהים
 ומלאני בזמן שאשן אלוהים
 בכוחות שלך.
 לדעת הרבה אשתוקק
 אך ספרים, אנשים, לא יאמרו לי כל זאת
 רק אתה לי תביא הארה, אלוהים,
 דרך שיריי שלי.
 העירני חזק למאבק המשמעויות
 ומהיר כך שעל המילים אשתלט
 ושקדן ומוכן להלל את האל
 לעולם ועד.

(על הבמה מופיע איש 1)

איש 1: קהל נכבד רק רציתי להגיד ש... (משהק ומתחיל להקיא. יוצא.)

איש 2: חבר שלי... (הוא מקיא ובורח)

(נכנס איש 3)

איש 3: רק רצינו להודיע ש... (מקיא ובורח)

(נכנס איש 4)

איש 4: כ... (הוא מקיא ובורח)

(יוצאת ילדה קטנה)

ילדה קטנה: אבא ביקש להודיע לכולכם שהתיאטרון נסגר. לכולנו יש בחילה!

-מס-70-